

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

АПЕЛАТИВНА СПЕЦИАЛИЗИРАНА ПРОКУРАТУРА

**ДО
МИНИСТЪРА НА
ПРАВОСЪДИЕТО**

СТАНОВИЩЕ

**от Ивайло Ангелов, административен ръководител на
Апелативната специализирана прокуратура**

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО МИНИСТЪР НА ПРАВОСЪДИЕТО,

В качеството ми на административен ръководител на Апелативна специализирана прокуратура предоставям на вниманието Ви становище по предлаганите промени в публикувания в Портала за обществени консултации проект за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт.

Ще маркирам само някои от основните проблеми, тъй като определеният срок от 14 дни за обществено обсъждане е недостатъчен за задълбочен анализ на предлагания законопроект. При обсъжданията в Комисията по конституционни и правни въпроси ще развия аргументите си в пълнота.

***I. По отношение на предлаганото закриване на органите
за специализирано правосъдие.***

В цял свят съществуват институции, които са създадени, за да се справят с тежката организирана престъпност и корупция, особено в държави, в които е трудно конвенционалните съдилища и прокуратури да решат този проблем. Освен в България, в редица европейски държави, наред с военни, административни, търговски, данъчни, трудови и други специализирани съдилища, съществуват и специализирани наказателни съдилища и съответните им прокуратури¹.

Тези органи бяха създадени в нашата страна по препоръка на Европейската комисия, която прецени, че следва да се постигне напредък в борбата с организираната престъпност и корупцията. През 2006 г. Комисията създаде Механизъм за сътрудничество и проверка на България и Румъния. За България като основни проблемни области бяха посочени независимостта, професионализма и ефикасността на съдебната система и борбата с корупцията и организираната престъпност.

Реалната дейност на специализираните органи започна около края на 2012 г. и цялата 2013 г., тъй като до тогава те трябваше да се структурират, да се проведат конкурсите за магистрати и служители, да се обезпечат с финансов и материален ресурс и да започнат изграждането на добри практики.

За няколко години те си извоюваха солидно международно признание.

Последното такова дойде на 06.12.2021 г., когато българската Специализирана прокуратура беше избрана за ръководител на Секретариата на Постоянната конференция на прокурорите, работещи по дела за организирана престъпност². Тя включва специализираните прокуратури на Италия, Унгария, Албания, Босна и Херцеговина, България, Хърватия, Гърция, Черна гора, Република Северна Македония, Румъния, Сърбия и Словения, а скоро и Австрия. Мрежата е създадена с цел да се засили борбата срещу транснационалната организирана престъпност в Югоизточна Европа и е финансирана от САЩ, Италия, Германия и Обединеното кралство.

Решението, с което нашата Специализирана прокуратура беше удостоена с това признание, е взето на Седмата среща на мрежата, организирана с подкрепата на Организацията за сигурност и сътрудничество в Европа (ОССЕ).

Наред с международното утвърждаване, във всички доклади на Европейската комисия до Европейския парламент и Съвета относно напредъка на България по Механизма за сътрудничество и проверка в периода от 2012 г. до 2018 г. се подчертава, че „през последните десет години в престъпната среда е настъпила мащабна промяна, като при организираната престъпност се наблюдава спад на нивото на видимо насилие и тя представлява по-малка заплаха за стабилността на обществото, отколкото в миналото, както и че поради тази причина като цяло положението в България се приближава до това в някои други държави членки“, а „специализираните институции са започнали да постигат съгласувани резултати, що се отнася до заведени в съда и влезли в сила присъди по дела за организирана престъпност“. В последния доклад по механизма за сътрудничество и проверка през 2019 г. също се признава **напредък в борбата с организираната престъпност и корупцията**³.

Горното се подкрепя и от Независим анализ на структурния и функционален модел на ПРБ – 2016 г., извършен от експертния екип на

Службата за подкрепа на структурните реформи⁴. И тук е подчертано, че „работата в екип по делата в Специализираната прокуратура за борба с организираната престъпност, а до известна степен и в Специализираното звено за разследване на корупцията при Софийски градски съд, се оказва успешна“.

В Доклада относно върховенството на закона за 2020 г. на ЕК⁵, са изложени следните изводи: „Правната уредба за борба с корупцията като цяло е налице, но продължават да съществуват предизвикателства“; „Реформите започват да дават първи резултати, но продължават да съществуват предизвикателства“; „Все още предстои да бъдат постигнати солидни резултати по отношение на окончателните осъдителни присъди по дела за корупция по високите етажи на властта“; „Финансовите и човешките ресурси са повод за загриженост“. Според Доклада „сложната и формалистична българска система на наказателнопроцесуалното право е пречка пред ефективното разследване и наказателното преследване на корупцията по високите етажи на властта“.

В следващия Доклад относно върховенството на закона за 2021 г. на ЕК⁶ се съдържа следната констатация: „Финансовите и човешките ресурси на Специализирания наказателен съд бяха увеличени“, т.е. може да се счете, че е изпълнена препоръката от 2020 г.

Следва да се отбележи, че дейността на специализираните органи за наказателно правосъдие е свързана с противодействието на най-тежките форми на организирана престъпност, които са свързани с тероризъм, убийства, вътрешен и международен трафик на наркотици, оръжие, хора, човешки органи, икономически престъпления със значителни щети за държавата и пр., както и взаимодействието с Европейската прокуратура.

Тази дейност се простира не само на територията на страната, но и в останалата част на Европа и света. Организациите, които се разследват са изградени от сложни отношения във вертикално и в хоризонтално отношение, вкл. с участие на български и чужди престъпни групи.

По тази причина делата, които са на производство в специализираните съд и прокуратура са неизмеримо по-сложни, вкл. със своя предмет, процесуални действия, ресурси и др. В огромната си част обвинения се повдигат на групи, достигащи десетки и повече обвиняеми, за усложнена престъпна дейност, а делата са с участие на десетки подсъдими, адвокати, вещи лица, със стотици свидетели и стотици токове доказателствени материали.

Затова цитираните статистически данни в мотивите към законопроекта, на първо място не отразяват действителното състояние на специализираното правосъдие, а на второ – не са верни.

Неправилно са поднесени данните от анализа в Доклада за дейността на специализираните съдилища и прокуратури, изготвен през 2021 г. от

Министерство на правосъдието за 10 год. период на съществуването им, тъй като се посочват само данни за решените дела през 2020 г. Няма както сравнителен анализ на дейността за целия период на съществуването им, така и сравнителен анализ с дейността на общите съдилища. Не са отчетени данните, посочени в анализа на специализираните съдилища и прокуратури по показателите за брой и вид на разгледани и решени дела, така и по отчитане на тяхната изключително завишена фактическа и правна сложност⁷.

На 09.02.2022 г. Прокурорската колегия на ВСС прие анализ за дейността на Специализираната прокуратура, Следствения отдел към същата и Апелативната специализирана прокуратура за периода 01.01.2012 г. – 31.12.2020 г. Анализът предстои да бъде внесен в Пленума на ВСС и ще бъде изпратен на Народното събрание, Президента, Министерски съвет, Европейската комисия, Европейския парламент, Комисията по граждански свободи, правосъдие и вътрешни работи, Европейския комисар по въпросите на ценностите и прозрачността и Европейския комисар по въпросите на правосъдието и вътрешния ред.

Некоректно се изтъкват констатации в Доклада по Механизма за сътрудничество и проверка от 2018 г. с критиката за: *"липсата на последователни резултати в България, що се отнася до присъди по дела за корупция по високите етажи на властта"*, като се избягва констатацията в последващия доклад по МСП през 2019 г., според който на страната ни се признава ***напредък в борбата с организираната престъпност и корупцията***.

Критичните оценки в Доклада, касаещи върховенството на правото за 2020 г. относно ефективността на специализираните наказателни съдилища, според които "Все още предстои да бъдат постигнати солидни резултати по отношение на окончателните осъдителни присъди по дела за корупция по високите етажи на властта" не са основание за закриването на тези органи. Те правораздават в условията на твърде формалистичен наказателен процес, в рамките на триинстанционно наказателно производство, при което последна инстанция е ВКС.

В страни като Италия, например, разследването и съдебното производство за подобен вид престъпна дейност приключва значително по-бързо, поради липсата на тежкия и формалистичен НПК⁸, какъвто действа у нас.

Всички критики за бавното правосъдие са насочени към магистратите, но основната причина за това е именно във формализма и злоупотребата с процесуални права от страна на обвиняемите и подсъдимите, а често и от защитниците им.

Този проблем е изтъкнат в доклада за върховенството на правото от 2020 г., в който Европейската комисия констатира, че *„сложната и формалистична българска система на наказателнопроцесуалното право е*

основна пречка пред ефективното разследване и наказателното преследване на корупцията“.

Затова основните усилия за повишаване на ефективността на наказателното правосъдие трябва да са насочени не към откриване и закриване на структури от съдебната власт, не към смяна на едни магистрати с други, не към прехвърляне на дела от едни съдилища в други, а до сериозни действия за премахване на излишния и ненужен формализъм в НПК. Той води до хронично претоварване на органите на досъдебното производство и съда. Не е рядкост един разследващ орган да разследва, а прокурорът да ръководи едновременно десетки досъдебни производства. Съдебните състави често разглеждат на ден по 15-20 дела. Това са факти, които са известни и познати на повечето разследващи полицаи, следователи, прокурори и съдии.

По съществото на предлаганите промени:

1. Според мен закон, с който се закрива съд, ще противоречи на Конституцията.

Съгласно българското действащо право само два държавни органа могат да създават съдилища – Народното събрание (чл. 119, ал. 2 от КРБ) и Пленумът на ВСС (чл. 30, ал.2, т. 7 ЗСВ).

Правомощие да закрие съд, обаче, има единствено Пленума на ВСС (чл. 30, ал.2, т. 7 ЗСВ). Това е естествено, тъй като ПВСС управлява съдебната система и може обективно да прецени каква да бъде съдебната карта и дали е необходимо съществуването или не на едни или други съдебни органи.

В случая не може да намери приложение аналогията, че щом Народното събрание може да създава специализирани съдилища, логично е да може и да ги закрива, дори това право да не му е дадено от Конституцията.

В публичното право, част от което е и конституционното право, има един основополагащ принцип, че „компетенциите на публичните органи са изрично посочени в закона и на тях е разрешено само това, което изрично е предвидено в правните норми“. Публичното право не позволява разширително тълкуване или тълкуване по аналогия в случаите на рестрикции и ограничаване на права. Така обществото се предпазва от произвол и противоправни действия както от страна на държавните органи към гражданите и юридическите лица, така и в отношенията между самите държавни органи

В частното право принципът е точно обратен – всичко е разрешено, освен изрично забраненото.

Внимателния прочит на разпоредбата на чл. 119, ал. 2 от КРБ води до извод, че Народното събрание със закон може единствено да създава специализирани съдилища. Така със закон са създадени 28-те

административни съдилища, Специализирания наказателен съд и Апелативния специализиран наказателен съд. Със закон са създадени и специализирани структури в Прокуратурата на РБ – Националната следствена служба, Специализираната прокуратура и Апелативната специализирана прокуратура.

Текстът на чл. 119, ал. 2 КРБ не предвижда правомощие на Народното събрание със закон да закрива вече създадени органи на съдебната власт и това не е случайно. Веднъж създадени, тези органи стават част от структурата на съдебната власт. Закриването им със закон освен, че ще е пряка намеса на законодателната власт в съдебната, още и ще подкопае и дебалансира цялата съдебна система, а от тук и ще възпрепятства, затрудни, забави, а в някои случаи – ще възпрепятства правосъдната дейност.

Затова Конституционният законодател е бил прозорлив да предпази структурата на съдебната система от вмешателство на законодателната власт в случаите, в които има крехко и нестабилно парламентарно мнозинство.

Единственият начин за закриване на създадени специализирани съдилища от Парламента е да има широк парламентарен консенсус. Той би позволил обикновено народно събрание с квалифицирано мнозинство при условията и реда на чл. 153-157 от КРБ, да допълни разпоредбата на чл. 119, ал. 2 КРБ и да създаде правомощие на Народното събрание с обикновено мнозинство да закрива създадени със закон специализирани съдилища. Едва след това би могло да се обсъжда въпроса дали, как и кои органи на специализираното правосъдие може да се закрият от законодателния орган.

2. Самият законопроект съдържа редица слабости, които следва да се отстранят.

2.1. Необходим е сериозен анализ както на досегашните постижения и слабости, така и анализ как след закриването на специализираните органи ще се повиши борбата с организираната престъпност и корупцията, особено по места, където са налице местни обвързаности, зависимости, интереси и пр.

2.2. Законопроектът трябва да уреди запазването на достигнатата специализация на магистратите, свързана с противодействие на организираната престъпност. Широко се тиражираше, че тази специализация ще се запази като се закрият специализираните органи, които са с компетентност на цялата територия на страната и се разкрият 5 или 6 местни териториални звена, отдели или пр. с компетентност по апелативни райони.

2.3. Не е добре уреденото преназначаването на магистратите от специализираните структури - § 40 и §41.

Двата параграфа предвиждат магистратите да се преназначат при условията и реда на чл. 194, ал. 1 ЗСВ, като ВСС разкрие съответните длъжности в друг, равен по степен орган на съдебната власт, по възможност в същия апелативен район.

Следва да се подчертае, че апелативния район на Апелативния специализиран съд обхваща територията на цялата страна. Предвидената възможност желаещите магистрати да бъдат преназначени по чл. 194, ал.1 от ЗСВ не е неизчерпаема. Не са ясни показателите, при които те ще бъдат преназначавани. Тези, за които възможността бъде изчерпана, ще бъдат преназначавани в останалите 28 окръжни /5 апелативни/ съдилища, прокуратури, *без да се изисква тяхното съгласие. Този подход е несъвместим с принципите на несменяемост и независимост на магистратите. Наред с това ще остане задължението да довършват разглеждането на делата, които са преразпределени в СГС и САС. Тези дела ще са или в етапа на проведено разпоредително заседание или във висящо съдебно следствие, или в краен етап на постановени присъди, респ. обявени за решаване въззивни дела, чакащи мотиви.*

Алтернативно предвидената правна възможност за възстановяване на предишна заемана длъжност не държи сметка, че в преобладаващия брой от случаите магистратите са заели длъжностите си чрез конкурс, като до тогава са работели в други по вид органи на съдебната власт, в редица случаи - от по-ниско ниво. Мнозина от тях са избрани и назначени като съдии от други по вид органи на съдебната власт - прокуратури/ следствени отдели, от по-ниско ниво на орган на съдебната власт, напр. районно ниво. Връщането им "екс леге" на първоначално заеманите длъжности, дори само като правна възможност, *ще има характер на дисциплинарно понижаване в длъжност.*

Не е отчетен и факта, че 9 от магистратите са назначени посредством т.нар. „външни конкурси“ и обективно не могат да бъдат възстановени на предишните им длъжности⁹.

2.4. Следва да се уреди сатутът на членовете на ВСС и инспекторите от ИВСС, които след формиране на новите ВСС и ИВСС, следва да бъдат възстановени на длъжност в закриваните ОСВ¹⁰.

2.5. Следва да се коригират параграфите: § 44, § 45, § 46 и § 47 от ПЗР на ЗИД на ЗСВ, тъй като е използван с неточно правно значение и съдържание институтът на командироването.

Командироването е способ за временно заемане на щат в органите на съдебната власт в случаите на временно или постоянно овакантени длъжности, а не е правен способ за довършване на дела. Способът за последното е друг - възлагане на тяхното довършване (чл. 227, ал.9 ЗСВ). В случая не може да се приложи дори командироване при условията на чл.227,

ал. 3 от ЗСВ, защото този текст засяга случаите, в които в един съд изобщо не може да се формира съдебен състав.

Не на последно място, при разглеждане на първоинстанционните дела участват и *съдебни заседатели*, които ще се наложи да бъдат разпределени в окръжните съдилища и с ограничен мандат в Софийския градски съд. Те не могат да бъдат задължавани да продължат участието си в съд, в който не са назначени.

Горното обстоятелство би довело до стартиране на делата от начало поради нарушаване на принципа за неизменност на съдебния състав.

2.6. Не са добре уредени в § 51 последиците от прекратяването на конкурсите.

Прекратяването със закон на обявени от ВСС конкурсни процедури ще е основание за участниците да предявят искове срещу Народното събрание за причинени вреди.

Наред с това не се урежда статутът на участниците в приключилите конкурси, които не са встъпили в длъжност по една или друга причина. По отношение на тях не може да се приложат §40, §41¹¹.

II. По отношение на отмяната на т. нар. в законопроекта „кариерни бонуси“.

В ЗСВ има няколко механизма за заемане на магистратска длъжност:

- ✓ Провеждане на конкурс;
- ✓ Закриване на орган на съдебната власт или намаляване на броя на заетите длъжности;
- ✓ Размяна на длъжности в друг ОСВ при съгласие на адм. ръководители;
- ✓ Възстановяване на длъжност при прекратяване на командироване в международни организации;
- ✓ Възстановяване на длъжност при прекратяване на дейността на членовете на Инспектората към МП;
- ✓ Възстановяване на длъжност на магистрати, заети временно с други важни публични функции – това е т.нар. „кариерен бонус“.

Следва да се има предвид, че не е бонус правото на магистрати, които са заети с други публични функции във и извън съдебната власт, да бъдат възстановени на равна по степен длъжност на нивото (районно, окръжно, апелативно, върховно), до което са достигнали чрез конкурс.

В законопроекта се предлага отмяна на това право само за магистрати, които остават в съдебната власт, за да осъществяват нейното управление и вътрешен контрол (членовете на ВСС, ИВСС, адм. ръководители и заместниците им).

Съществуващият механизъм има смисъл, особено за членовете на ВСС, ИВСС и адм. ръководители, поради характера на тяхната дейност, свързана с вземането на непопулярни управленски решения, инициирането и провеждането на дисциплинарни производства срещу магистрати и др. дейности, произтичащи от законоустановените правомощия на съответно заеманата позиция.

Невъзможността за посочените магистрати да бъдат преназначени на равна по степен длъжност в друг ОСВ след приключване на мандата им би могло да доведе до демотивиране за изпълнение на основните им функции – управленска и дисциплинарна, което от своя страна неминуемо ще създаде условия за влошаване на управлението на съдебната система.

Това право се запазва за магистрати, които напускат съдебната система, за да станат народни представители, министри и заместник-министри, кметове и общински съветници, председатели и зам.-председатели на ДАНС, членове на НБКСРС, съдии от КС и европейски прокурори¹².

В проекта няма мотиви защо се създава това неравноправно третиране, като се налага магистратите, които остават в съдебната власт да бъдат лишени от правото да бъдат възстановени на равна по степен длъжност, а за тези, които напускат съдебната власт и отиват в законодателната или изпълнителната власт или в други институции, то да бъде запазено?

Следва да отбележа тук, че съществуващия механизъм се обсъжда и за фигурата на бъдещия прокурор, която ще разследва главния прокурор – с цел създаване на гаранция, че след ефективно разследване същия ще може да продължи кариерата си като съдия във ВКС. Това ще спомогне за неговата обективност, без притеснение за бъдещо кариерно развитие.

III. По отношение на законопроекта в частта му за измененията в НПК - §53:

1. По смисъла на т. 1-ва на §53 е предвидено окръжните съдилища/прокуратури и СГС/СГП да станат компетентни по делата на СпНС.

Прехвърлянето на делата за различните форми на престъпно сдружаване по чл. 321 и чл. 321а от НК на окръжните съдилища /прокуратури означава, че те ще се разглеждат от съдии, прокурори и следователи без опит и практика в тази материя, изискваща специфична квалификация, респ. постигнатите резултати няма да бъдат в интерес на правосъдието и обществото.

Препращането по подсъдност на висящи наказателни дела към окръжните съдилища и прокуратури ще доведе до проблем с изтичащите срокове, вкл. давностни.

Предвидено е промените в закона да влязат в сила два месеца след обнародването му и едва след това ще се организира разпределението, насрочването и разглеждането на делата, което разбираемо ще означава изтичане на нови процесуални срокове.

Ще се наложи преместването на хиляди томове по съответните съдилища в страната съобразно новата местна и родова подсъдност, образуването на нови дела, окомплектоване на съдебни състави, често пъти започване на всичко отначало и т.н.

Считам също, че ще последват множество отводи и самоотводи, поради опасността от зависимости на местно ниво, каквато се избягна при централизираната структура на специализирания съд.

Ще възникне проблем с подсъдността, тъй като преследваните престъпни организации извършват паралелно и едновременно престъпната си дейност на цялата територия на страната. Ще последват множество спорове за подсъдност, които ВКС ще следва да разреши.

Голяма част от делата ще се разделят, без да е ясно как ще се ползват събраните в хода на едно дело доказателства, когато са необходими по всички отделни и независими вече едно от друго дела. Ще се наруши неизменността на съдебните състави по делата, на които е даден ход на съдебното следствие и разглеждането им ще трябва да започне отначало. Тук отново ще припомня, че се касае за многотомни дела, с десетки подсъдими и защитници, стотици свидетели, вещи лица.

На СГС се възлага подсъдност на делата и за всички корупционни престъпления, които досега са от компетентността на Специализирания наказателен съд - за престъпления от общ характер, извършени от съдии, прокурори и следователи, от други лица с имунитет и от членове на МС, ВСС, ИВСС, КПКОНПИ и НБКРС, както и от председатели на държавни агенции и държавни комисии, изпълнителни директори на изпълнителните агенции, както и делата за престъпления по глава първа от особената част на НК.

На практика, с това законодателно решение СГС ще се превърне в още по-голяма степен в специализиран съд (при сега действащото законодателство, този съд също е специализиран, тъй като на него са подсъдни всички дела за престъпления от общ характер, извършени от магистрати, други лица с имунитет и от членове на Министерския съвет, освен ако за тях не се прилагат специалните правила за подсъдност на специализираните или военните съдилища).

Прехвърлянето към СГС на родовата подсъдност на престъпленията, попадащи в юрисдикцията на Специализирания наказателен съд, наред с делата за престъпления от общ характер, ще доведе до свръхнатоварване и до сериозни организационни затруднения в работата на СГС, което от своя страна ще влоши правораздавателния процес.

За да се избегнат горните рискове е възможно да се предвиди, че всички образувани дела в специализираните съдилища ще се довършват от съдиите, на които са разпределени, по досегашните условия и ред. Такава разпорежда в законопроекта обаче липсва.

2. Отменяйки разпоредбата на чл. 194, ал. 1 т. 2а от НПК (§ 53, т.4), се предвижда **разследванията на сложни от фактическа и правна страна престъпления, извършени от лица, заемащи висши публични длъжности (президент, народни представители, министри, съдиите от КС, председателите на ВКС, ВАС, главния прокурор, адм. ръководители на ОСВ, членовете на ВСС, ИВСС и пр.) да се провеждат вече не от следователи, а от разследващите полицаи в МВР.**

В тази категория са включени престъпления с голяма сложност - длъжностни присвоявания, документни и компютърни измами, безстопанственост, неизгодни сделки със значителни вреди, пране на пари, злоупотреби с пари от европейските фондове, неправомерно разходване на бюджетни средства, престъпления против правосъдието, подкупи и др.

Няма мотиви в законопроекта какво налага разследванията по тези изключително сложни престъпления да се изземат от следователите и да се възложат на разследващи полицаи, вместо на Националната следствена служба, която е държавната структура специализирана като ресурс и капацитет в разследване на особено сложни престъпления.

3. С цялостната отмяна на глава тридесет и първа „а“ (§53, т.8) възникват още два проблема:

3.1. **Променя се подсъдността на редица тежки и сложни престъпления от окръжно на районно ниво.** Така вече от районен съд ще се разглеждат делата за длъжностни присвоявания, документни и компютърни измами, допустителство по служба – чл. 285 и др., извършени от областни управители, зам. областни управители, кметове и зам. кметове, председатели на общински съвети и т. н.

Т.е. тук отново тези дела ще се разглеждат от съдии без опит и практика досега по тази материя, изискваща продължителна във времето квалификация, през което време резултатите няма да бъдат в интерес на правосъдието.

3.2. **Не се урежда въпросът на кой съд ще са подсъдни делата от компетентност на Европейската прокуратура.** Това ще доведе до прилагане на общите правила за родова и местна подсъдност, което е крайно неудачно.

В заключение, считам, че закриването на специализираното правосъдие ще е грешка, която няма да може да бъде поправена по-късно

Това е в пълно противоречие със заявените цели и приоритети за борба с организираната престъпност и корупцията, както и за реформа на съдебната система, насочени към гарантиране на бърз и справедлив съдебен процес в обществен интерес.

За постигането на ефективни резултати в борбата с организираната престъпност и корупцията са необходими усилия на законодателя, насочени към преодоляване на тежкия формализъм на наказателното производство и смислени законодателни решения в помощ на практикуващите магистрати, гарантиращи с дейността и решенията си върховенството на закона и правилното функциониране на правовата държава. Такива резултати трудно биха били постигнати със закриване на цели звена от съдебната система и приемане на един нормативен акт от висок ранг, съдържащ множество объркани хипотези и правни празноти.

С УВАЖЕНИЕ,

Ивайло Ангелов

¹ Пример за това са Латвия, Италия, Испания, Португалия, Румъния, Словакия и др. - <https://e-jusice.europa.eu>

² <https://www.osce.org/secretariat/507119>

³ Всички доклади са на https://ec.europa.eu/info/policies/justice-and-fundamental-rights/upholding-rule-law/rule-law/assistance-bulgaria-and-romania-under-cvm/reports-progress-bulgaria-and-romania_bg

⁴ <https://mjs.bg/home/index/28646b0b-e3bf-4dbc-9338-369ba6a55c11>

⁵ https://ec.europa.eu/info/publications/2020-rule-law-report-communication-and-country-chapters_bg

⁶ https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/bg/qanda_21_3762

⁷ Напр. съобразно статистическите данни за броя на делата, образувани в СпНС за десет годишния период неправилно е посочено, че те са 4679 бр. - тези данни се отнасят само за 2020 г., а не за 10-годишен период!

Некоректна е и информацията за прекомерно решаване на дела със споразумение, без да се направи съпоставка с другите окръжни съдилища. Така за 2020 г. дела със споразумение в СпНС са приключили 77 бр., докато за СГС са съответно 223 бр. дела, ОС – Пловдив - 140 бр. дела, ОС – Бургас с 82 бр. дела и т.н.

Невярно в мотивите на законопроекта е посочена и необосновано критично е поднесена информацията за броя на разгледаните и решени дела с обвинения за различни форми на престъпно сдружаване по чл. 321 от НК, като се твърди, че специализираното обвинение нямало висока успеваемост относно престъпленията за престъпно сдружаване, в сравнение с обвиненията за вторична престъпна дейност.

⁸<https://www.riskmonitor.bg/bg/resurs/intervyu-s-prokuror-marko-del-gaudio-prokuratura-antimafiya-na-republika-italiya>

⁹ През 2015 г. беше назначен 1 следовател в СО – СпП, а през 2019 г. - 1 прокурор в СпП и 7 следователи в СО-СпП. До назначаването са упражнявали професии извън съдебната система - разследващи полицаи, адвокати, юрисконсулти и пр.

¹⁰ Понастоящем член на СК на ВСС и инспектор от ИВСС следва да бъдат съответно възстановени в Апелативния специализиран съд и в Апелативната специализирана прокуратура.

¹¹ Към момента петима кандидати за младши следователи в Следствения отдел на СпП са класирани в приключилите конкурси за младши магистрати през 2021 г. Те все още не са назначени при условията и реда на чл. 238 ЗСВ като младши следователи в СО-СП, поради провеждането на задължителното първоначално обучение в НИП – чл. 249, ал.1, т.1 ЗСВ.

Девет са назначените прокурори в СпП по приключилия конкурс от 2019 г. за повишаване в окръжните прокуратури, които не са встъпили в длъжност, тъй като решението на ПК на ВСС се обжалва.

Съвсем скоро се очаква да приключи и конкурс за повишаване от 2019 г. за 1 длъжност „съдия“ в СпНС.

¹² чл. 195, ал. 4 от ЗСВ.